

Archiv obce Tuněchody
1838 – 1945

Inventář

Číslo EL NAD: 164
Evidenční číslo pomůcky: 364

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	7
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	8
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	8
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	9
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	10
Inventární seznam.....	11

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznávalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi, situované přibližně 11 kilometrů jihozápadně od Stříbra, znamenal ves Tuněchodů, to znamená lidí chodících zbůhdarma, jinak darmošlapů či tuláků (staroslověnské tuně vyjadřovalo zdarma, zadarmo). K dalším českým názvům patřily Tynochody, Tinochody, k německým Tinchau, Tinchow a k latinským Tunehodi, Tunechod.

První písemná zmínka o vsi Tuněchody pochází z roku 1239, kdy tvořila součást majetku kláštera v Kladrubech. S kladrubským klášteřem, respektive později také panstvím téhož jména, byla ves Tuněchody spjatá převážně po celou dobu své existence. Lze se domnívat, že tento svazek narušily teprve husitské války. Přestože se o tom nezmiňují historické prameny, je téměř jisté, že ves na počátku 15. století změnila majitele. S největší pravděpodobností náležela uzurpátorům klášterního majetku, pánům ze Švamberka. Po konsolidaci poválečných poměrů a po intervencích panovníka, získal klášter alespoň část svých majetků zpět. Jistě mezi nimi nechyběly Tuněchody, které ležely v blízkosti kláštera. V berní rule dokončené v roce 1654 ves figuruje v soupisu majetku kláštera v Kladrubech. Vlastnický poměr kladrubského kláštera ke vsi Tuněchody přetrval do doby, než došlo k jeho zrušení, dne 5. listopadu 1785. Veškerý klášterní majetek pak převzal Náboženský fond.

V roce 1825 došlo k vyhlášení dražby budov a majetku bývalého kláštera v Kladrubech. Kupcem panství se stal Alfréd kníže Windischgrätz, generálmajor císařského vojska a

současně majitel nedalekého panství Tachov, který získal ještě další, rozsáhlé dominium za zlomek jeho skutečné hodnoty.

V držení rodu Windischgrätzů dosáhly Tuněchody konce patrimoniální správy v roce 1850.

Územní a správní kompetence obecního úřadu se vztahovaly výhradně na katastr obce Tuněchody.

Do roku 1862 patřily Tuněchody pod Krajský úřad v Plzni a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmánství v Plzni. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Tuněchody se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Stříbro (v němž zůstala až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Stříbro, jehož součástí byla též obec Tuněchody. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy vzniklo Okresní hejtmánství ve Stříbře. Po připojení okresu Stříbro k německé „Třetí říši“ spravoval obec tzv. Landrát ve Stříbře.

Z archivního souboru AO Tuněchody zůstalo pouhé torzo materiálu. Jediným vodítkem při částečné rekonstrukci činnosti obecní samosprávy obce zůstává kniha se zápisy ze zasedání obecního výboru (inv. č. 1), která je však vedena převážně heslovitým způsobem. Nedostatek informací o vývoji původce archivního souboru v této kapitole je proto zapříčiněn nedostačujícím množstvím relevantních údajů, které lze z dochovaných archiválií extrahovat. Následuje neúplný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Johann Korbl	1905	1910
Josef Wilhelm	1910	1918
Josef Steiner	1919	1927
Georg Moldan	1927	1931
Josef Flachs	1931	1938
Johann Mayer	1938	1938
Josef Ruschka	1938	1945
Karl Möstl	1945	1945

K výše uvedenému přehledu starostů lze doplnit informaci k osobě posledního představeného obce. Karl Möstl byl do čela úřadu ustaven jako zástupce české samosprávy, dokud nedojde ke zvolení MSK Tuněchody. Josef Ruschka byl v květnu 1945 funkce zbaven patrně z politických důvodů.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

S ohledem na skutečnost, že se nedochovaly žádné podklady z uskutečněných dohlídek ve spisovně MNV Tuněchody, ke kterým docházelo v průběhu 50. let 20. století, nelze spolehlivě prokázat, jaké písemnosti a z jakých let podléhaly kontrole pověřených pracovníků

ONV ve Stříbře. V evidenčním listu JAF, zavedeném k 22. lednu 1958, je ovšem zapsáno, že ke skartaci písemností skutečně došlo v listopadu 1954. Podle téhož záznamu však již tehdy chyběl skartační protokol. V době zavedení EL JAF se v archivním souboru nacházely 4 úřední knihy z let 1838 – 1939 a 1 balík s datací 1913 – 1945. V rubrice „tématický popis fondu“ je uvedeno, že se jednalo o „pozemkový majetek před 1848“ a „dějiny obce“. K 31. prosinci 1958 byl EL JAF upraven (č. j. 11189/58) a změna se dotkla počtu úředních knih. Jejich počet byl navýšen na 5 kusů a datace byla rozšířena do roku 1945. V pozdějším období došlo k další korekci evidenčních jednotek (tentokrát bez řádného objasnění v EL JAF), kdy byl vyškrtnut balík, který nahradil kartón. V EL JAF dále chybí číslo přírůstku a datum přijetí do tehdejšího okresního archivu.

V archivním souboru AO Tuněchody se sice dochoval podací protokol (inv. č. 5), vedený prozatímne v nevyužitě hlavní účetní knize, ale postihuje jen velmi omezené období (pouze rok 1938). Navíc se na žádné z dochovaných písemností neobjevují razítka či čísla jednací, dosvědčující existenci jakéhokoliv systému pro ukládání a vyřizování korespondence, respektive dodržování byt' jednoduchého spisového řádu.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při pořádacích pracích v archivním souboru AO Tuněchody došlo k úpravě počtu evidenčních jednotek.

Materiál archivního souboru AO Tuněchody pochází z let 1838 – 1945. Jedná se o 8 úředních knih, 1 podací protokol a 1 kartón o celkové metráži 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných archiváliích užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie I. (inv. č. 2) a II. kategorie.

Fyzický stav aktového materiálu je dobrý, všechny knihy vykazují známky většího opotřebení častým používáním, nevhodným způsobem uložení a zacházení.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Jelikož archivní soubor AO Tuněchody disponuje značně omezeným množstvím badatelsky využitelných zdrojů, je zde tudíž bezpředmětné hovořit o konkrétní využitelnosti dílčích archiválií. K zajímavostem lze řadit neobvykle rozsáhlou trestní agendu (inv. č. 3, 4) a dále inv. č. 15 a inv. č. 27 dokumentující zábor pohraničí a začátek války.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v srpnu 2009 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 14. prosince 2009

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Mies. Mies : Buchdruckerei A. Hassold, 1912

Führer und Adressbuch für den Gerichtsbezirk Mies mit den Städten Mies, Kladrau, Tschernoschin und den Landgemeinden. Bischofteinitz : Druck J. Mitzner & Sohn, [1924]

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
MSK	místní správní komise
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Předchůdci obecní samosprávy do roku 1850**Knihy****Knihy evidence daní a poplatků**

1	Parcelní protokol obce Tuněchody (Bauparzellen Protocoll der Gemeinde Tinchau) Německy, 23 x 36 cm, vazba v tvrdých deskách (nepůvodní)	1838 – [1939]	K 1
---	--	---------------	-----

Obecní úřad 1850 – 1945**Knihy****Knihy všeobecné správy obce**

2	Protokol ze zasedání obecního výboru	1912 – 1938	K 2
---	--------------------------------------	-------------	-----

Evidenční knihy agendy bezpečnosti a veřejného pořádku

3	Trestní rejstřík	1877 – 1922	K 3
4	Trestní rejstřík	1922 – 1935	K 4

Spisový materiál**Registraturní pomůcky**

5	Podací protokol	1938	R 1
---	-----------------	------	-----

Spisy**Obec a její správa**

6	Povinný odběr časopisu od Sdružení německých obcí v Berlíně	1939	N 1
7	Zápisy ze zasedání obecního zastupitelstva a rady	1909 – 1931	N 1

Správa obecního majetku

8	Rozdělení obecních pozemků zájemcům s možností budoucího převodu do soukromých rukou	1921	N 1
9	Smlouvy, pronájmy	1926 – 1934	N 1
10	Pronájem obecních luk	1931 – 1936	N 1
11	Potvrzení o koupi palivového dřeva v soukromém (obecním) lese, účty	1934 – 1943	N 1

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
Péče o bezpečnost a veřejný pořádek			
12	Stanovení vzdáleností a míst při doručování pošty	1904	N 1
Péče o veřejné ústavy a zařízení			
13	Karty s potvrzením o vyplacení rodinné podpory	1941 – 1944	N 1
14	Členská karta Červeného kříže (obecní)	1918	N 1
Spolupůsobení ve státních záležitostech			
15	Oznámení o škodách na německém obyvatelstvu před zábořem pohraničí	1938	N 1
16	Korespondence s Berním úřadem ve Stříbře a Berní správou ve Stříbře	1931 – 1937	N 1
17	Výměr pozemkové daně	1941	N 1
18	Přeložení toku Úhlavky v katastrálním území obce	1924	N 1
19	Rustikalisté	1941 – 1945	N 1
20	Vkladní knížky	1912 – 1936	N 1
21	Uzavřené pojistky	1925 – 1936	N 1
22	Potvrzení o převzetí hotovosti na nákup obecního pleménika	1931	N 1
23	Osvědčení o „jednotkách“ pro říšskou správu zemědělského hospodářství	1939 – 1941	N 1
24	Pomocné listy pro shrnutí provozních výkazů a přesné vymezení hospodářských ploch	1943	N 1
25	Lesní hospodářství	1940 – 1945	N 1
Účetní materiál			
Účetní knihy			
26	Hlavní kniha	1938	K 5
27	Kniha pro evidenci vyplacených částek podpor rodinám narukovaných do armády	1939	K 6
28	Kniha příjmů a výdajů „Třinácti spoluvlastníků“	1904 – 1945	K 7
29	Účetní kniha chudinského fondu	1905 – 1939	K 8

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
Účetní přílohy			
30	Účetní závěrky	1938	N 1

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Tuněchody
Značka archivního souboru:	AO Tuněchody
Časový rozsah:	1838 – 1945
Počet evidenčních jednotek:	10 (8 úřední knih, 1 podací protokol, 1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	30
Rozsah bm:	0,12
Stav ke dni:	14. prosince 2009
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	15
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl SOAP/090-0747/2009